

C door het jaar 14
6 juli 2025
M. Assumpta

Eerste lezing (Jess., 66, 10-14c)
Uit de Profeet Jesaja

De tijd van de ballingschap was voorbij,
en Jesaja sprak tot het volk van Israël:
‘Wees blij, jullie allen die van Jeruzalem houden,
juich en jubel met haar.
Wees blij, het is gedaan met treuren.
Jeruzalem wordt voor jullie een moeder, waar jullie troost en verzadiging kunnen vinden.
Zoals zuigelingen, die verzadigd worden aan de borsten van de moeder.
Drink met volle teugen.
Want de Heer zegt:
‘Als in een rivier laat Ik vrede naar haar toestromen,
en het aanzien van de volken als in een overlopende beek,
en jullie zullen ervan drinken.
Jullie zullen zich geborgen weten als bij jullie moeder,
gedragen op haar heup,
vertroeteld op haar knieën.
En ik zal jullie troost brengen, daar in Jeruzalem.
Jullie zullen buiten jezelf zijn van blijdschap,
en jullie verstijfde botten zullen herleven als jonge twijgen.
Ja, iedereen zal kunnen zien hoe ik mijn kracht laat kennen.’

Tweede lezing (Gal., 6, 14-18)
Uit de brief van de apostel Paulus aan de Galaten

Paulus sloot zijn brief aan de leerlingen van Galatië als volgt af:
‘Zusters en broeders,
dat wij toekomst hebben, komt doordat Jezus in de wereld stand heeft gehouden tot op het kruis.
Dat is het enige waarmee ik jullie kan overtuigen.
In mijn eigen leven heb ik ook gebroken met wat de wereld belangrijk vindt.
Het heeft voor mij ook geen belang meer of ik als jood besneden ben of niet,
als ik maar meebouw aan Gods nieuwe wereld.
En die nieuwe wereld zal vrede en barmhartigheid brengen aan al wie zich ervoor inzet,
ook aan het volk van Israël.
Tot slot wil ik vragen dat jullie het me niet lastiger zouden maken, dan ik het al heb.
Want de tegenstanders van Jezus maken het me moeilijk, net zoals zij het met hem zelf hebben gedaan.

Zusters en broeders,
de genade van onze Heer Jezus Christus zij met jullie.
Amen.’

Evangelie (Lc., 10, 1-12. 17-20)
Uit het heilig evangelie van onze heer Jezus Christus volgens Lucas

Jezus duidde, onder hen die hem volgden, twee en zeventig leerlingen aan,

en hij zond hen twee aan twee voor zich uit
naar al de plaatsen en steden waar hijzelf nog naartoe wilde gaan.
Hij zei tot hen:
“ De oogst is wel groot, maar er zijn niet zoveel arbeiders.
Vraag daarom aan de Heer van de oogst dat hij arbeiders mag sturen.
Maar weet dat jullie zich zullen voelen als lammeren tussen wolven.
Neem zo weinig mogelijk mee: geen geldbeurs, geen reiszak, geen schoeisel.
En groet niemand onderweg.
Als je ergens binnengaat, zeg dan eerst en vooral: vrede aan dit huis.”
Woont daar iemand, die vredelievend is, dan zal je woord inderdaad vrede brengen.
Anders komt die vrede in jezelf.
Blijf in dat huis logeren,
en weiger niet wat men je te eten en te drinken geeft,
want een arbeider is zijn loon waard.
En trek ook niet van het ene huis naar het andere.

Hetzelfde als je in een stad komt:
ben je er welkom, eet dan wat men je aanbiedt.
Ga er naar de zieken en maak ze beter.
En zeg tot hen: de nieuwe wereld van God komt eraan.

Maar als je er niet welkom bent,
spreek dan de mensen aan op straat, en zeg:
‘Zelfs het stof uit jullie stad dat aan onze voeten kleeft, mogen jullie houden
– wij schudden het af.
Maar de nieuwe wereld van God zal toch doorbreken, weet dat wel.
En jullie zullen gestraft worden,
zo zwaar dat de straf van Sodom erbij vergeleken niets zal lijken.

Toen de twee en zeventig van hun zending terugkeerden, waren ze heel enthousiast.
Ze zegden: ‘Heer, door jouw naam te noemen, konden we zelfs de kwade geesten doen
luisteren.’
‘Ik heb het gemerkt,’ zegde Jezus ‘ik zag de duivel naar beneden vallen, als een bliksem.
Ja, ik heb jullie sterk gemaakt, zodat jullie tegen alle gevaren gewapend zijn.
Niets kan jullie deren, zelfs niet als jullie op slangen of schorpioenen zouden trappen.
Maar daar moeten jullie niet mee te koop lopen.
Dat jullie namen gekend zijn bij mijn Vader in de hemel, moet jullie genoeg zijn.’

Homilie

Zusters en broeders,

De leerlingen van Jezus zijn met hem meegetrokken van dorp tot dorp, van mens tot mens.
En ze hebben alles meegemaakt. Ze hebben Jezus aan het werk gezien. Ze hebben
gemerkt hoe hij met hart en ziel bij de mensen was, en hoevelen daardoor weer zin in het
leven kregen.

En nu moeten zij het zelf gaan doen.
Jezus zendt zijn leerlingen uit.
En Hij zendt ze twee aan twee.
Dat is niet: elk alleen.
Natuurlijk niet. Want alleen houdt geen mens het uit.
Een mens is niet gemaakt om alleen te zijn.
Een mens heeft de steun nodig van andere mensen om het leven aan te kunnen.
Maar “twee aan twee”, dat is ook niet: met drie of meer.

Als je met meer dan twee bent, dan moet je je gaan organiseren: iemand moet het voortouw nemen, moet de leider zijn; en er moeten reglementen en afspraken gemaakt worden, je moet bepalen waar je naartoe wil.

Nee, Jezus zendt zijn leerlingen twee aan twee.

De ene is niet méér dan de andere. Ze hebben mekaar nodig om zich aan mekaar vast te houden als het moeilijk wordt.

En ze hebben niets bij zich: geen geldbeurs, geen reiszak, geen schoeisel.

Als ze ergens neerstrijken, dan doen ze het niet met groot vertoon. Geen podium dat moet worden opgesteld, geen klankinstallatie en geen micro, geen uitdeling van folders en geschenken. Geen toeloop van volk op het dorpsplein.

Er komen alleen twee mensen aan, haast ongemerkt.

En ze hebben niets anders te bieden dan wat ze zijn.

Twee gewone mensen.

Maar wat je aan hen merkt is: ze houden van mekaar, ze houden van al wie ze ontmoeten.

Twee mensen met open handen, met luisterend oor: beschikbaar.

Zo zond Jezus hen uit.

En de enige kracht die ze meekregen was de kracht van de ontmoeting.

Maar dat is dan ook een geweldige kracht.

Ontmoeten is heel letterlijk ont-moeten, niet-moeten.

En dat gebeurt wanneer mensen mekaar nabij komen, in diep respect voor mekaar.

Wanneer de ene op de andere geen enkele druk of dwang uitoefent. Wanneer ieder helemaal zichzelf mag blijven.

En dit kan maar als je met lege handen, met open geest, met een beschikbaar hart naar de andere toestapt.

Als je goed naar de andere weet te luisteren, als je goed naar hem kunt kijken. In één woord: als je erin slaagt in zijn huid te kruipen.

Mensen die in de hulpverlening staan weten dat: wie naar de mensen toestapt met een reiszak vol oplossingen, met een beurs vol steun, met een mond vol goedbedoelde troost, slaat de bal veelal mis.

Die deelt heel wat uit. Maar meestal is het dat niet wat die andere echt nodig heeft, wat hem vooruit helpt.

Het kan zijn dat hij/zij zich – ondanks al die goedbedoelde woorden – toch nog onbegrepen voelt, dat zijn/haar eigenlijke probleem veel dieper ligt.

En dat hij/zij achterblijft – nog eenzamer dan voorheen: “Ze begrijpen me niet.”

Daarom zegt Jezus aan alle mensen die naar andere mensen toegaan: neem geen beurs mee, geen reiszak, geen schoenen en groet niemand onderweg.

Ga niet om te geven, ook niet om te spreken, maar ga om te horen en te zien, om te luisteren en te kijken, en dan zul je merken dat dit juist de grootste hulp is die je iemand geven kunt: een luisterend oor en een meevoelend hart.

En wat je dan zeggen moet of doen moet, dat volgt wel automatisch, dat moet je dan niet uit je tas halen, je zult het vinden langs de weg.

Langs de weg van de ontmoeting liggen enorme rijkdommen te rapen.

Zusters en broeders,

Ook als we God echt willen ont-moeten, als we zijn plan met ons willen ontdekken moeten we naar Hem toegaan met open ogen en open oren, met lege handen, beschikbaar.

Dan zullen we zijn woord horen en merken wat Hij met ons voorheeft.

Dan zullen we ontdekken hoe en waar Hij ons zendt om zijn liefde bij de mensen uit te dragen.

Pierre Breyne

Wie wil reageren op deze homilie, kan dit doen via e-mail: pierre.breyne@outlook.com En daar krijg je een antwoord op.